

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἁπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΔ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2045	Τοῦ μεγαλομ. Δημητρίου τοῦ μυροβλήτου Πέμπτη 26 Ὀκτωβρίου 2017	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	---	---

Ἔνα θαῦμα· ἡ ἀγάπη

«Ταῦτα ἐντέλλομαι ὑμῖν, ἵνα ἀγαπᾶτε ἀλλήλους» (Ἰω. 15,17)

Σήμερα, ἀγαπητοί μου, εἶνε ἑορτὴ καὶ πα-
νήγυρις μεγάλη· ἐορτάζει ἕνας ἅγιος, ὁ
ἅγιος Δημήτριος. Θὰ σὰς μιλήσω ἀπλᾶ, γιὰ νὰ
μὲ καταλάβετε.

Ἄγιος! Τί θὰ πῇ ἅγιος; Ὅταν ἀκοῦμε τὴ λέ-
ξι ἅγιος, τὸ μυαλό μας πηγαίνει σὲ κάποιον
ποῦ δὲν ζῇ μέσα στὴν κοινωνία, ἀλλὰ ἔφυγε
ἀπὸ τὸν κόσμον, πῆγε σὲ μοναστήρι, πῆγε στὸ
Ἅγιο Ὄρος, φόρεσε ῥάσα, κρατάει στὸ χέρι
κομποσχοῖνι κι ὅλη τὴ νύχτα κάνει προσευχή.
Ἄγιο ἐννοοῦμε τὸν καλόγερο, τὸν κληρικό.

Αὐτὸς λοιπὸν ὁ ἅγιος ποῦ ἐορτάζουμε σή-
μερα ἦταν κανένας καλόγερος ποῦ κλείστη-
κε σὲ σπηλιὰ καὶ γονάτιζε καὶ νήστευε; Ὁχι.
Ἦταν κανένας διᾶκος, κανένας παπᾶς, κανέ-
νας δεσπότης; Ὁχι. Τί ἦταν; Ἦταν ἕνας νέος
ἄνθρωπος ποῦ ζοῦσε μέσα στὴν κοινωνία, καὶ
μάλιστα σὲ μιὰ κοινωνία πολὺ διεφθαρμένη καὶ
ἄπιστη. Ἦταν στρατιώτης καὶ ἀξιωματικός, καὶ
μὲ τὴν ἀνδρεία καὶ παλληκαριά του ἔφτασε
ἀπὸ τοὺς κατώτερους βαθμοὺς ἕως τοὺς πιὸ
μεγάλους, **ἔφτασε νὰ γίνῃ καὶ στρατηγὸς** ἀ-
κόμα. Αὐτὸς ἦταν ὁ ἅγιος Δημήτριος.

Τί θέλω νὰ πῶ μ' αὐτά; Πολλοὶ λένε, ὅτι ἡ
Ἐκκλησία εἶνε γιὰ τοὺς παπαδες καὶ τοὺς κα-
λογέρους. Ὁχι, ἀγαπητέ μου. Τὸ παράδειγμα
τοῦ ἁγίου Δημητρίου δείχνει, ὅτι οὔτε τὰ νιάτα
οὔτε τὸ ἐπάγγελμα οὔτε οἱ δύσκολοι χρόνοι,
τίποτα δὲν ἐμποδίζει τὸν ἄνθρωπο νὰ γίνῃ ἅ-
γιος. Ἔτσι ἐδῶ **ἔγινε ἅγιος ἕνας ἀξιωματικός**,
ποῦ κρατοῦσε ὅπλα καὶ πολεμοῦσε σὲ μάχες.

Ὁ ἅγιος Δημήτριος λοιπὸν ἔγινε ἅγιος καὶ
ἔκανε θαύματα· ὄχι ἕνα ἢ δύο ἀλλὰ ἀμέτρη-
τα θαύματα. Μίλησα ἄλλοτε γιὰ τὸν βίο του,
τώρα **θὰ πῶ γιὰ ἕνα** ἀπὸ τὰ θαύματά του.

Στὸν ἅγιο Δημήτριο βλέπουμε, ἀγαπητοί
μου, τί δύναμι ἔχει ἡ **εὐλογία**! Εἶνε μεγάλο πρᾶ-
γμα νὰ ῥθῇς στὴν ἐκκλησία καὶ νὰ πάρῃς εὐ-
λογία, αὐτὸ ποῦ δίνει ὁ παπᾶς ἔστω κι ἂν εἶνε

ὁ πιὸ ἁμαρτωλὸς ἄνθρωπος. Ἄν σ' εὐλογήσῃ ὁ
παπᾶς, ἂν ἔχῃς τὴν εὐλογία τῆς Ἐκκλησίας,
τὴν εὐχὴ τοῦ πατέρα καὶ τῆς μάνας σου, πέρ-
να γεφύρια καὶ βουνά, κανένα μὴ φοβᾶσαι.

Ὁ ἅγιος Δημήτριος εἶχε μαθητὴ ἕνα παλ-
ληκαράκι 15 - 16 χρονῶν ποῦ τὸ ἔλεγαν Νέστο-
ρα. Ὁ **Νέστορας** ἦταν Χριστιανός· ἀγαποῦσε
τὸ Χριστὸ κι ὅ,τι εἶχε σχέσι μὲ τὸ Χριστὸ τὸν
συγκινοῦσε. Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ὑπῆρχε καὶ ἕ-
νας εἰδωλολάτρης ἀθλητῆς ποῦ τὸν ἔλεγαν
Λυαῖο. Ἦταν ῥωμαλέος, πανύψηλος, κανεῖς
δὲν μποροῦσε νὰ τὸν νικήσῃ. Αὐτὸς ἔβγαινε
κάθε μέρα στὸ στάδιο καὶ προκαλοῦσε τοὺς
Χριστιανούς νὰ τὸν ἀντιμετωπίσουν, μὰ καν-
εῖς δὲν πῆγαινε νὰ παλέψῃ μαζί του. Τότε ὁ
Νέστορας εἶπε· Μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Θεοῦ αὐ-
τὸν θὰ τὸν νικήσω! Πῆγε λοιπὸν στὴ φυλακή,
ὅπου ἦταν κρατούμενος ὁ δάσκαλός του, καὶ
ζήτησε τὴν εὐλογία του. Ὁ ἅγιος Δημήτριος τὸν
σφράγισε στὸ μέτωπο μὲ τὸ σημεῖο τοῦ σταυ-
ροῦ, τὸν εὐλόγησε καὶ τοῦ εἶπε· «**Καὶ Λυαῖον
νικήσεις καὶ ὑπὲρ Χριστοῦ μαρτυρήσεις**».
Ἄντε, παιδί μου, λέει· μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Χρι-
στοῦ πῆγαινε νὰ παλέψῃς μὲ τὸ ἄγριο αὐτὸ
θηρίο καὶ μὴ τὸν φοβηθῇς· καὶ αὐτὸν θὰ νική-
σῃς καὶ γιὰ τὴν πίστι τοῦ Χριστοῦ θὰ μαρτυ-
ρήσῃς». Δυὸ πράγματα τοῦ εἶπε· καὶ θὰ νική-
σῃς – ὅπως καὶ νίκησε, καὶ γιὰ τὸ Χριστὸ θὰ
μαρτυρήσῃς – ὅπως καὶ μαρτύρησε.

—Αὐτά, θὰ πῇ τώρα κάποιος, ἦταν «**τῶ και-
ρῶ ἐκείνῳ**»· **τί παραμύθια μᾶς λὲς σήμερα**;...

Μὰ δὲν εἶνε παραμύθι γιὰ τὰ παλιά χρόνια
ἡ θρησκεία μας. Νά, **καὶ στὴν ἐποχὴ μας ἔγι-
νε τὸ ἴδιο θαῦμα** μὲ ἄλλα πρόσωπα. Στὰ βου-
νὰ τῆς Φλωρίνης καὶ μέχρι πέρα στὸ Μονα-
στήρι, ὁλόκληρη ἡ Ἀλβανία, ἡ μισὴ Σερβία, ἡ
μισὴ Βουλγαρία, παντοῦ ἦταν Τουρκία· μεγά-
λο θηρίο. Αὐτὴ ἦταν ὁ Λυαῖος, ποῦ δὲν μπο-
ροῦσε νὰ τὸν νικήσῃ κανεῖς. Καὶ ποιός ἦταν
ὁ Νέστορας; Ἡ μικρὴ μας πατρίδα. Αὐτὸς λοι-

πὸν ὁ Νέστορας νίκησε τὸ Λυαῖο - τὴν Τουρκία, κι ὁ κόσμος θαύμασε. Τέτοια ἅγια μέρα, 26 Ὀκτωβρίου 1912, ἔκανε τὸ θαῦμα τοῦ ὁ ἅγιος Δημήτριος· μπῆκαν τὰ εὐζωνικά - ὁ στρατός μας μέσα στὴ Θεσσαλονίκη! Δὲν εἶνε λοιπὸν θαυμαστό; Ὅλοι τότε εἶπαν, ὅτι ὁ ἅγιος Δημήτριος ἔκανε τὸ θαῦμα αὐτό. Νά πῶς ὅχι μόνο «τῷ καιρῷ ἐκείνῳ», ἀλλὰ πάντοτε, καὶ τότε καὶ σήμερα καὶ αὔριο, ὁ Θεὸς διὰ τῶν ἀγίων θαυματουργεῖ, ἀρκεῖ νὰ πιστεῦης.

Ἀλλὰ ἐγὼ σήμερα, ἀγαπητοί μου, δὲν θέλω νὰ σᾶς μιλήσω γι' αὐτὰ τὰ θαύματα τοῦ ἁγίου Δημητρίου· ἤθελα νὰ σᾶς πῶ γιὰ **ἓνα πιὸ μεγάλο θαῦμα** ποὺ κάνουν ὅλοι οἱ ἅγιοι καὶ ἡ Παναγία. Εἶνε ἓνα θαῦμα ποὺ μπορούμε νὰ τὸ κάνουμε κ' ἐμεῖς· καὶ ὁ γεωργὸς καὶ ὁ τσοπάνος καὶ ὁ τεχνίτης καὶ ὁ ἀγράμματος καὶ ὁ ἐπιστήμονας. Αὐτὸ τὸ θαῦμα περιμένει ἡ γῆ· καὶ ἂν δὲν γίνη τὸ θαῦμα αὐτό, καταστραφήκαμε, δὲν θὰ μείνῃ τίποτα. Ποιὸ εἶνε τὸ θαῦμα; Εἶνε αὐτὸ ποὺ ἀκούσαμε σήμερα στὸ εὐαγγέλιο.

Τί εἶπε ὁ Χριστός; Μιὰ λέξι εἶπε, ποὺ εἶνε ἄστρο φωτεινὸ, ἥλιος. Μιὰ λέξι, ποὺ ἐμεῖς εἴμαστε ἀνάξιοι νὰ τὴν ποῦμε· μόνο μικρὰ παιδάκια, ποὺ εἶνε ἀθῶα καὶ δὲν ἔχουν κακία, αὐτὰ μπορούν νὰ τὴν ποῦν. Ὅλη ἡ πίστι μας, ὅλο τὸ μεγαλεῖο τῆς θρησκείας μας (καντήλια, εἰκόνες, κολυμπήθρες..., ὅλ' αὐτὰ νὰ τὰ πιάσης καὶ νὰ τὰ στύψης) μιὰ λέξις εἶνε. Ποιὰ λέξις; Ποιὸς θὰ τὴν πῇ; Τὴν εἶπε τὸ εὐαγγέλιο σήμερα· «*Ταῦτα ἐντέλλομαι ὑμῖν*» –ἔτσι ἀρχίζει–, «*ταῦτα ἐντέλλομαι ὑμῖν, ἵνα ἀγαπᾶτε ἀλλήλους*» (Ἰω. 15,17)· εἶνε ἡ λέξις **ἀγάπη**. Παιδιά μου, λέει ὁ Χριστός, **νά ἔχετε ἀγάπη**. Αὐτὸ εἶπε. Αὐτὸ λοιπὸν εἶνε τὸ μεγαλύτερο θαῦμα ποὺ περιμένει ἀπὸ μᾶς, κι ἀκόμα δὲν τὸ κάναμε.

Μᾶς ἔφερε στὴ ζωὴ αὐτὴ ὁ Θεός, γιὰ ν' ἀγαποῦμε ὁ ἓνας τὸν ἄλλο, **ν' ἀγαποῦμε ὅλο τὸν κόσμο, ὅλα τὰ ὠραῖα** πράγματα ποὺ 'νε γεμάτη ἡ γῆ. Ἄς ἀρχίσουμε ἀπὸ τὰ πιὸ μικρὰ καὶ νὰ πᾶμε στὰ πιὸ μεγάλα.

Ν' ἀγαπᾶς πρῶτα - πρῶτα τὰ **δέντρα**, ποὺ μόνο στὸν πλανήτη μας ὑπάρχουν, κι ὅμως κάποιον τὰ καταστρέφουν· ἄλλοτε τὰ βουνά μας ἦταν γεμάτα δάση, τώρα τὰ ρημάζει ἡ φωτιά. Ἀγάπα λοιπὸν τὰ δέντρα, ὁ Θεὸς τὰ ἔπλασε. Ν' ἀγαπᾶς ἔπειτα τὰ **ζῶα** καὶ τὰ **πουλιά**· τὸ ἀρνάκι, τὴν κατσίκά, τὸ γαῖδουράκι..., τὸ σπουργιτάκι, τὸ χελιδόνι, τὸ ἀηδόνι..., ὅλα ἀπ' τὸ «ἐργαστάσιο» τοῦ Θεοῦ βγῆκαν.

Ἀγάπα παραπάνω ἀπὸ τὰ ζῶα τὸν **ἄνθρωπο**. Ποιὸν ἄνθρωπο; Αὐτοὺς πρῶτα ποὺ εἶνε κοντά σου, τὴ **μᾶνα** ποὺ σὲ γέννησε, τὸν **πατέρα**

ποὺ σ' ἀνέθρεψε, τ' **ἀδέρφια** ποὺ μαζί μεγαλώσατε, τοὺς **συγγενεῖς** ποὺ σὲ περιβάλλουν, τοὺς **φίλους** ποὺ σὲ συντροφεύουν, τὸν **παπᾶ** ποὺ σ' εὐλογεῖ καὶ σὲ ἀγιάζει, τὸ **δάσκαλο** ποὺ σοὺ ἄνοιξε τὰ μάτια στὰ γράμματα, τὸ **γιατρὸ** ποὺ σὲ γιάτρεψε· ν' ἀγαπᾶς ὅλους, τοὺς συγχωρινούς καὶ συμπολίτες - **συμπατριῶτες** σου, τοὺς **φρουροὺς** τῆς χώρας σου, τὸ **στρατιώτη** ποὺ φυλάει τὴ νύχτα τὰ σύνορα· ν' ἀγαπᾶς ὅλο τὸν κόσμο, κι αὐτὸν ἀκόμα τὸν **ἐχθρό** σου.

Παραπάνω ἀπ' ὅλα καὶ ὅλους ὅμως ν' ἀγαπᾶς τὸ **Θεὸ** ποὺ σὲ ἔπλασε, τὸ **Χριστὸ** ποὺ σὲ λύτρωσε, καὶ μετὰ τὴν **Παναγία** ποὺ σὲ σώζει, ὅλους τοὺς **ἀγίους** ποὺ πρεσβεύουν γιὰ μᾶς.

Τέτοια ἀγάπη ποιὸς τὴν ἔχει; Ἐνας μόνο, **ὁ Χριστός**. Αὐτὸς ἀγαποῦσε καθαρὰ κι ἀληθινά. Γεννήθηκε τὴ νύχτα μέσα σὲ μιὰ σπηλιά, καὶ οἱ πρῶτοι ποὺ τὸν προσκύνησαν ἦταν τὰ ζῶα, τὸ γαῖδουράκι, ἡ ἀγελάδα, τὸ προβατάκι· γι' αὐτὸ κ' ἐκεῖνος ἀγαποῦσε τὴ φύσι, τὰ ζῶα, τὰ ταπεινὰ «*στρουθία*», τὰ «*πετεινὰ τοῦ οὐρανοῦ*» καὶ τὰ «*κρίνα τοῦ ἀγροῦ*» (Ματθ. 10,29· 6,26,28). Μὰ προπαντὸς ἀγαποῦσε τοὺς ἀνθρώπους, ὅλους ἀνεξαιρέτως· τὰ μικρὰ παιδιὰ ποὺ τὰ 'παιρνε στὴν ἀγκαλιά του, τοὺς βοσκούς καὶ τοὺς ψαράδες, τοὺς χωριάτες καὶ τοὺς ἐργάτες, τοὺς ἄντρες καὶ τὶς γυναῖκες, τὸν κόσμο ὅλο, καλοὺς καὶ κακοὺς, τοὺς ἀγίους καὶ τοὺς ἁμαρτωλοὺς. Ἀγαποῦσε ἀκόμα ποιούς; κι αὐτοὺς ποὺ τὸν κάρφωσαν πάνω στὸ σταυρὸ καὶ εἶπε «*Πατέρα, συχώρεσέ τους*» (βλ. Λουκ. 23,34).

Τέτοια ἀγάπη ἔδειξε ὁ Χριστός, ἀγαπητοί μου. **Ἔχουμε ἐμεῖς σήμερα τέτοια ἀγάπη;** Ποῦ εἶνε; Ποιὸς συγχωρεῖ τὸν ἐχθρό του, καὶ ποιὸς συμπαρίσταται στὸ φίλο του; Ποιὸς προσεύχεται γι' αὐτοὺς ποὺ κυβερνοῦν λαοὺς καὶ ἔθνη καὶ διαχειρίζονται τὴν παγκόσμια εἰρήνη ἢ διατάζουν τοὺς πολέμους; Ποιὸς λέει ἓνα «*Κύριε, ἐλέησον*» γιὰ τοὺς ἄρχοντες τοῦ τόπου του καὶ τοὺς φρουροὺς τῆς πατρίδας του; Ποιὸς νοιάζεται γιὰ τὴ νεολαία ποὺ πλανᾶται καὶ δηλητηριάζεται καὶ ξεψυχάει στὸ πεζοδρόμιο; Ποιὸς φροντίζει μὲ στοργὴ γιὰ τὸ γέρο πατέρα καὶ τὴ γριὰ μητέρα του; Ποιὸς σκέπτεται τὸ διπλανό του ἂν ἔχη νὰ φάῃ καὶ νὰ σκεπαστῇ τὸ χειμῶνα; Ποιὸς ἐλεεῖ τὸ φτωχὸ στὴν πόρτα του; Ποιὸς ἐπισκέπτεται τὸν ἄρρωστο στὸ κρεβάτι του; Ποιὸς λυπᾶται τὸν ἀνεργο; Ποιὸς πονάει τὴ φύσι, τὰ ζῶα, τὰ πουλιά, τὰ δέντρα, τὸ κλῖμα, τὴ δημόσια ὑγεία τοῦ λαοῦ...

Ἄν εἴμαστε Χριστιανοί, ἄς μιμηθοῦμε στὴν ἀγάπη τὸ Χριστὸ καὶ τοὺς ἀγίους· ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**